

AGATHA CHRISTIE

Άγνωστος προορισμός

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Άγνωστος προορισμός**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Destination Unknown
Από τις Εκδόσεις HarperCollins *Publishers*, Λονδίνο 2017
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Θεοδώρα Δαρβίρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουριδά
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χάρης Βαλσάμης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 1954. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

© Εξωφύλλου: HarperCollins *Publishers* Ltd.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Ταξίδι προς το άγνωστο»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούνιος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4350-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4351-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Άγνωστος προορισμός

Μετάφραση: Θεοδώρα Δαρβίρη

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς	Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;	Ο θάνατος έβαλε τελεία
Πέντε μικρά γουρουνακία	Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ	Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν
Φόνοι με αλφαβητική σειρά	Σιωπηλός μάρτυρας	Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά
Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές	Έγκλημα στον Νείλο	Θάνατος στα σύννεφα
Ο Πουαρό ερευνά	Έγκλημα κάτω από τον ήλιο	Νέμεση
Φόνος στο πρεσβυτέριο	Μυστήριο στην Καραϊβική	Οι τελευταίες υποθέσεις της Μις Μαργιλ
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη	Η ξεχασμένη δολοφονία	Έγκλήματα στην καρδιά του χειμώνα
Και δεν έμεινε κανένας	Ο φόνος είναι εύκολος	Έγκλήματα στην καρδιά του καλοκαιριού
Δέκα ύποπτοι για φόνο	Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας	Έλα, πες μου πώς ζεις Μετά την κηδεία
Μια αυτοβιογραφία	Ο Ωχρός Ίππος	Ραντεβού με τον θάνατο
Έγκλημα στο γκολφ	Το μυστήριο του Σίταφορντ	Καφές σκέτος
Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ	Ο θάνατος του λάρδου Έτζουερ	Θλιμμένο κυπαρίσσι
Οι Μεγάλοι Τέσσερις	Με ανοιχτά χαρτιά	Άγνωστος προορισμός
Θανάσιμος κίνδυνος	Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης πουτίγκας	Μικρές ιστορίες μυστηρίου
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό	Το τρένο των 16.50	Αφρώδες κυάνιο
Η φαρμακερή πένα	Τα δεκατρία προβλήματα	Ο ιστός της αράχνης
Πρόσκληση σε φόνο	Συνέταιροι στο έγκλημα	
Ο μυστικός αντίπαλος	Ατέλειωτη νύχτα	
Η δοκιμασία της αθωότητας	Επιβάτης για Φρανκφούρτη	
Το μυστικό του Τσίμνεις	Ο άντρας με το καφέ κοστούμι	
Φόνος στη Μεσοποταμία	Προς το μηδέν	
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου	Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια	
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό	Ο γρίφος του παπουτσιού με την αγκράφα	
Τραγωδία σε τρεις πράξεις	Στην πλημμυρίδα της ζωής	
Οι άθλοι του Ηρακλή	Τα ρολόγια	
Σίκαλη στην τσέπη	Ξενοδοχείο Μπέρτραμ	
Ο καθρέφτης ράγισε	Το τέχνασμα με τον καθρέφτη	
Ν ή Μ;	Η Πύλη του Πεπρωμένου	
Το μυστήριο των εφτά ρολογιών		

Στον Άντονι
που του αρέσουν τα ταξίδια στο εξωτερικό
όσο και σε μένα

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Ο Άγνωστος προορισμός, ένα κατασκοπευτικό μυθιστόρημα της Άγκαθα Κρίστι, δημοσιεύτηκε στο Ηνωμένο Βασίλειο το 1954 και στις Ηνωμένες Πολιτείες την επόμενη χρονιά, με τον τίτλο So Many Steps to Death.

Πολύ πιθανόν, όπως είπαν και οι κριτικοί της εποχής, η συγγραφέας να εμπνεύστηκε από την πραγματική ιστορία δύο επιστημόνων που έπαιξαν και ρόλο κατασκόπου. Ο ένας ήταν ο Εμίλ Κλάους Φουκς, θεωρητικός φυσικός, ο οποίος έδινε πληροφορίες στη Σοβιετική Ένωση στις αρχές της δεκαετίας του '40 σχετικά με την κατασκευή της ατομικής βόμβας, αλλά και άλλων επιστημονικών επιτευγμάτων, καθώς συμμετείχε στην ομάδα των κορυφαίων Άγγλων επιστημόνων που συνεργάστηκαν με τους Αμερικανούς για τη δημιουργία της ατομικής βόμβας. Ο Φρανκ Ποντεκόρβο, πυρηνικός φυσικός, ήταν ο άλλος επιστήμονας που, αυτή τη φορά, μετέφερε επιστημονικές πληροφορίες πηγαίνοντας ο ίδιος στη Σοβιετική Ένωση το 1950.

Οι κριτικές για το μυθιστόρημα ήταν ανάμεικτες. Απέχει πολύ από το αριστούργημα, αλλά διαβάζεται ευχάριστα: ένα διάλειμμα από τους διάσημους πλέον ντετέκτιβ Πουαρό και μισ Μαργκλ: κατασκοπευτική περιπέτεια μεν, αλλά δεν του λείπουν τα ρομαντικά στοιχεία.

Ο Άγνωστος προορισμός δε μεταφέρθηκε ποτέ ούτε στη μικρή ούτε στη μεγάλη οθόνη.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Κύριος Τζέσον

Νεαρός αξιωματικός των μυστικών υπηρεσιών. Παρατηρητικός, αισιόδοξος, έξυπνος και τολμηρός, προσπαθεί με πείσμα να ανακαλύψει πού πηγαίνουν όλοι οι επιστήμονες που εξαφανίζονται.

Όλιβ Μπέτερτον

Σύζυγος σε απόγνωση. Ο σύζυγος, διακεκριμένος επιστήμονας, έχει εξαφανιστεί μυστηριωδώς, οι υπηρεσίες την ανακρίνουν κάθε τρεις και λίγο, οι δημοσιογράφοι την κυνηγούν και ο γιατρός της τη συμβουλεύει να αλλάξει περιβάλλον και να αναζητήσει την ηρεμία. Εκείνη ακολουθεί τη συμβουλή του, αλλά με υπερβάλλοντα ζήλο.

Χίλاري Κρέιβεν

Αγγλίδα, καμιά τριανταριά χρόνων· απελπισμένη και απογοητευμένη, κουβαλάει το βάρος της δικής της ζωής: τον θάνατο του παιδιού της, την απομάκρυνση του άντρα της. Είναι έτοιμη να βάλει τέλος στη ζωή της, όταν της προσφέρεται η ευκαιρία να ζήσει μια επικίνδυνη περιπέτεια, αλλά χωρίς καμία υπόσχεση ότι θα βγει ζωντανή ή αλώβητη από αυτήν.

Κάλβιν Μπέικερ

Τυπική Αμερικάνα τουρίστρια, πληθωρική, κοινωνική και με πάθος για τα ταξίδια και τα αξιοθέατα. Κάνει εύκολα φίλιες, αν και διπρόσωπη.

Δεσποινίς Χεδέρινγκτον

Τυπική Αγγλίδα τουρίστρια, με περιορισμένο προϋπολογισμό, πολύ καθωσπρέπει, αλλά με φαρμακερή διάθεση. Έχει και αυτή μια αποστολή να φέρει σε πέρας.

Κύριος Αριστείδης

Ηλικιωμένος ζάπλουτος Έλληνας. Τα αμύθητα πλούτη του του επιτρέπουν να πραγματοποιήσει τα πιο τρελά του όνειρα. Είτε κλεισμένος στο κάστρο του είτε πίνοντας καφέ σε πολυτελή ξενοδοχεία, καταστρώνει σχέδια που φαίνονται να είναι προς όφελος ολόκληρης της ανθρωπότητας, αλλά σίγουρα δεν είναι όλα πάντα όπως φαίνονται.

Τομ Μπέτερτον

Επιστήμονας που οι επιλογές του τον οδηγούν σε μέρη στα οποία δυσκολεύεται να ζήσει, να εμπνευστεί και να δημιουργήσει. Έχει ένα σκοτεινό παρελθόν από το οποίο προσπαθεί να ξεφύγει με κάθε τρόπο.

Μπόρις Γκλιντρ

Πολωνός ταγματάρχης, που αναζητά τον εξ αγχιστείας ξάδελφό του, αφού όπως λέει η οικογένεια είναι ιερό πράγμα. Πολλοί αναρωτιούνται αν είναι αυτός που φαίνεται και τι ρόλο παίζει πραγματικά.

Άντριου Πίτερς

Επιστήμονας που εντέλει δεν είναι σίγουρος ότι έχει κάνει τις σωστές επιλογές και θα κάνει ό,τι μπορεί για να τις αντιστρέψει. Έχει έναν στόχο που δεν είναι ορατός σε όλους, αλλά έχει μάλλον όλα τα προσόντα για να τον πραγματοποιήσει.

Λεμπλάν

Επιθεωρητής της Γαλλικής Αστυνομίας. Απαισιόδοξος τύπος, αλλά ικανός και τολμηρός.

Ο άντρας πίσω από το γραφείο μετακίνησε το βαρύ γυάλινο πρεσ-παπιέ δέκα εκατοστά προς τα δεξιά. Το πρόσωπό του ήταν ανέκφραστο μάλλον παρά συλλογισμένο ή αφηρημένο. Είχε τη χλωμάδα όσων περνούν τις περισσότερες ώρες της ημέρας σε περιβάλλον με τεχνητό φως. Είχες την αίσθηση πως ο άνθρωπος αυτός έκανε καθιστική εργασία. Σχετική με γραφεία και φακέλους. Το γεγονός ότι για να φτάσει κάποιος στον χώρο εργασίας του έπρεπε να διασχίσει ατελείωτους, φιδογυριστούς, υπόγειους διαδρόμους, περιέργως, δεν προκαλούσε καμία έκπληξη. Δύσκολα μάντευε κανείς την ηλικία του. Δεν έδειχνε ούτε μεγάλος ούτε νεαρός. Το πρόσωπό του ήταν καθαρό και αρυτίδωτο, ενώ τα μάτια του πρόδιδαν απέραντη κούραση.

Ο δεύτερος άντρας στον ίδιο χώρο ήταν μεγαλύτερης ηλικίας. Μελαχρινός με μικρό στρατιωτικό μουστάκι. Ανέδιδε μια ζωνρή, νευρώδη ενέργεια. Ακόμη και τώρα, δεν μπορούσε να καθίσει ήσυχος, πηγαينوερχόταν πέρα-δώθε και πότε πότε ξεστόμιζε κάποιο σχόλιο με ύφος κοφτό.

«Αναφορές!» είπε θυμωμένα. «Αναφορές, αναφορές, κι άλλες αναφορές, και καμία δεν είναι της προκοπής!»

Ο άντρας στο γραφείο κοίταξε τα χαρτιά μπροστά του. Πάνω πάνω υπήρχε μια επίσημη κάρτα με ένα όνομα, «Μπέτερτον, Τόμας Τσαρλς». Το όνομα ακολουθούσε ένα ερωτηματικό. Ο άνδρας στο γραφείο ένευσε συλλογισμένος.

«Μελέτησες τις αναφορές και καμία δεν είναι καλή;» είπε.

Ο άλλος ανασήκωσε τους ώμους.

«Μα πώς το κατάλαβες;» ρώτησε.

Ο άντρας πίσω από το γραφείο αναστέναξε.

«Ναι», είπε, «είναι κι αυτό. Για να πω την αλήθεια, δεν μπορώ να είμαι σίγουρος». Ο μεγαλύτερος σε ηλικία άντρας συνέχισε στο ίδιο απότομο ύφος, σαν να πυροβολούσε με αυτόματο όπλο:

«Αναφορές από τη Ρώμη· αναφορές από την Τουρέν· τον εντόπισαν στη Ριβιέρα· τον πρόσεξαν στην Αμβέρσα· τον αναγνώρισαν σίγουρα στο Όσλο· τον είδαν χωρίς αμφιβολία στο Μπιαρίτς· ήταν στην παραλία της Οστάνδης με εντυπωσιακή ξανθιά· περιδιάβαινε τις Βρυξέλλες με λαγωνικό! Ακόμη, βέβαια, δεν τον έχουν δει σε ζωολογικό κήπο να αγκαλιάζει μια ζέβρα, αλλά καλομελέτα κι έρχεται!»

«Εσύ δεν έχεις κάποια ιδιαίτερη προτίμηση, Γουόρτον; Προσωπικά, είχα στηρίξει τις ελπίδες μου στην αναφορά από την Αμβέρσα, αλλά αποδείχτηκε άχρηστη. Φυσικά, στο μεταξύ...» ο νεαρός έκανε μια παύση, σαν να είχε πέσει σε κώμα. Μετά από λίγο συνήλθε και είπε αινιγματικά, «Ναι, μάλλον... κι όμως, αναρωτιέμαι...»

Ο συνταγματάρχης Γουόρτον κάθισε απότομα πάνω στο μπράτσο μιας πολυθρόνας.

«Μα είναι ανάγκη να μάθουμε», είπε επίμονα. «Είναι ανάγκη να ανακαλύψουμε το *πώς* και το *γιατί* και το *πού* της υπόθεσης. Δε γίνεται να χάνουμε έναν βαρετό επιστήμονα κάθε μήνα σχεδόν και να μην έχουμε ιδέα για το *πώς* χάθηκε ή *γιατί* χάθηκε ή *πού*! Άραγε, πάνε εκεί που νομίζουμε – ή όχι; Πάντα το θεωρούσαμε δεδομένο, ωστόσο, πλέον δεν είμαι τόσο σίγουρος. Διάβασες τα τελευταία νέα από την Αμερική σχετικά με τον Μπέτερτον;»

Ο άντρας πίσω από το γραφείο ένευσε.

«Τυπικές αριστερές ιδέες σε μια περίοδο που ήταν ιδιαίτερα διαδεδομένες. Τίποτα που να έχει μακροχρόνιο ή μόνιμο χαρακτήρα στον βαθμό που μπορούμε να γνωρίζουμε. Έκανε καλή δουλειά πριν από τον πόλεμο αν και τίποτα το εντυπωσιακό. Όταν ο Μάν-

χαϊμ δραπέτευσε από τη Γερμανία, ο Μπέτερτον διορίστηκε βοηθός του και κατέληξε γαμπρός του, αφού παντρεύτηκε την κόρη του. Μετά τον θάνατο του Μάνχαϊμ συνέχισε μόνος του, και έκανε εκπληκτική δουλειά. Η φήμη του εκτινάχθηκε με την αναπάντεχη ανακάλυψη της Σχάσης ΖΕ. Η Σχάση ΖΕ ήταν μια σπουδαία και απολύτως ρηξικέλευθη ανακάλυψη. Ο Μπέτερτον ανέβηκε στην κορυφή. Ήταν έτοιμος για τη μεγάλη καριέρα όταν η σύζυγός του πέθανε λίγο μετά τον γάμο τους και εκείνος κατέρρευσε. Ύστερα, ήρθε στην Αγγλία. Τους τελευταίους δεκαοκτώ μήνες βρίσκεται στο Χάργουελ. Μόλις έξι μήνες πριν, ξαναπαντρεύτηκε».

«Κάτι ενδιαφέρον σχετικά με αυτό;» ρώτησε κοφτά ο Γουόρτον.

Ο άλλος κούνησε το κεφάλι.

«Όχι κάτι που μπορούμε να μάθουμε. Είναι η κόρη ενός ντόπιου δικηγόρου. Εργαζόταν στις ασφάλειες πριν παντρευτεί. Δεν έχουμε ανακαλύψει κάποιες ακραίες πολιτικές διασυνδέσεις».

«Σχάση ΖΕ», είπε ο συνταγματάρχης Γουόρτον με ύφος βλοσυρό και αποστροφή. «Τι στην ευχή είναι όλοι αυτοί οι όροι, δεν μπορώ να καταλάβω. Είμαι παλαιών αρχών. Δεν ξέρω καν πώς είναι ένα μόριο, και τούτοι εδώ, στην εποχή μας, διαχωρίζουν το σύμπαν! Ατομικές βόμβες, πυρηνική σχάση, σχάση ΖΕ και όλα τα σχετικά. Και ο Μπέτερτον ήταν ένας από τους υπεύθυνους που διασπούν και διαχωρίζουν! Τι λένε γι' αυτόν στο Χάργουελ;»

«Πως πρόκειται για αρκετά συμπαθητική προσωπικότητα. Όσο για τη δουλειά του, τίποτα το συγκλονιστικό ή θεαματικό. Μόνο παραλλαγές των πρακτικών εφαρμογών της σχάσης ΖΕ».

Οι δύο άντρες έμειναν για λίγο σιωπηλοί. Η συζήτησή τους ήταν ασυνάρτητη, σχεδόν αυτόματη. Οι εμπιστευτικές αναφορές είχαν σχηματίσει μια στοίβα πάνω στο γραφείο χωρίς να περιέχουν τίποτα το αξιόλογο.

«Τον εξέτασαν ενδελεχώς κατά την άφιξή του εδώ», είπε ο Γουόρτον.

«Όλα πήγαν εξαιρετικά καλά».

«Δεκαοκτώ μήνες πριν», είπε συλλογισμένος ο Γουόρτον,

«τους καταβάλλει, ξέρεις. Οι προφυλάξεις ασφαλείας. Το αίσθημα ότι βρίσκονται διαρκώς κάτω από το μικροσκόπιο, η μοναχική ζωή. Γίνονταν νευρικοί, παράξενοι. Το έχω δει πολύ συχνά. Αρχίζουν να ονειρεύονται έναν κόσμο ιδανικό. Ελευθερία και αδελφοσύνη, και κοινά μυστικά και δουλειά για το καλό της ανθρωπότητας! Αυτή είναι ακριβώς η στιγμή που κάποιος, ο οποίος σε γενικές γραμμές είναι κατακάθι της κοινωνίας, βλέπει την ευκαιρία και την αρπάζει!» Έτριψε τη μύτη του. «Κανείς δεν είναι πιο εύπιστος από έναν επιστήμονα», είπε. «Αυτό λένε όλοι οι απατεώνες διάμεσοι. Δεν καταλαβαίνω ακριβώς τον λόγο».

Ο άλλος χαμογέλασε, ένα χαμόγελο βαριεστημένο.

«Ω ναι», είπε, «έτσι θα είναι. Νομίζουν πως αυτοί ξέρουν, βλέπεις. Κι αυτό είναι πάντα επικίνδυνο. Οι δικοί μας, πάλι, είναι διαφορετικοί. Είμαστε ταπεινοί άνθρωποι. Δεν προσδοκούμε να σώσουμε τον κόσμο, μόνο να μαζέψουμε ένα-δυο σπασμένα κομμάτια και να αφαιρέσουμε ένα-δυο εμπόδια όταν δημιουργούν πρόβλημα». Χτύπησε ρυθμικά το δάχτυλό του πάνω στο τραπέζι σκεφτικός. «Μόνο να είχα περισσότερες πληροφορίες για τον Μπέτερτον», είπε. «Όχι για τη ζωή και τη δράση του, αλλά πράγματα αποκαλυπτικά, καθημερινά. Με τι είδους αστεία γελούσε. Πότε έβριζε. Ποιους θαύμαζε και ποιοι τον εκνεύριζαν».

Ο Γουόρτον τον κοίταξε απορημένος.

«Και η σύζυγός του, προσπάθησες να μάθεις κάτι από αυτήν;»

«Αρκετές φορές».

«Και δεν μπορεί να βοηθήσει;»

Ο άλλος ανασήκωσε τους ώμους.

«Μέχρι αυτή τη στιγμή, όχι».

«Πιστεύεις πως ξέρει κάτι;»

«Δεν παραδέχεται, φυσικά, πως ξέρει το οτιδήποτε. Έχει όλες τις τυπικές αντιδράσεις: ανησυχία, θλίψη, απελπισμένη αγωνία, κανένα στοιχείο, καμία υποψία ως εκείνη τη στιγμή, η ζωή του συζύγου απολύτως φυσιολογική, κανενός είδους άγχος – και ούτω καθεξής. Η θεωρία της είναι πως τον έχουν απαγάγει».

«Κι εσύ δεν την πιστεύεις;»

«Έχω πρόβλημα», είπε πικρόχολα ο άντρας πίσω από το γραφείο. «Ποτέ δεν πιστεύω κανέναν».

«Κοίτα», είπε ο Γουόρτον αργά, «υποθέτω πως όλοι πρέπει να είμαστε ανοιχτόμυαλοι. Πώς είναι η γυναίκα αυτή;»

«Συνηθισμένη, από αυτές που θα έβλεπες σε ένα τραπέζι μπριτζ».

Ο Γουόρτον ένευσε με νόημα.

«Αυτό δυσκολεύει την κατάσταση», είπε.

«Έχει έρθει να με δει. Θα πούμε πάλι τα ίδια και τα ίδια».

«Δεν υπάρχει άλλος τρόπος», είπε ο Γουόρτον. «Εγώ πάντως δε θα μπορούσα να το κάνω. Δεν έχω την υπομονή». Σηκώθηκε. «Λοιπόν, να μη σε κρατώ. Δε σημειώσαμε την παραμικρή πρόοδο, έτσι δεν είναι;»

«Δυστυχώς, όχι. Ίσως θα ήταν καλό να ελέγξεις την αναφορά από το Όσλο. Δεν αποκλείεται να υπάρχει κάτι εκεί».

Ο Γουόρτον ένευσε και βγήκε έξω. Ο άλλος άντρας σήκωσε το ακουστικό δίπλα στον αγκώνα του και είπε:

«Τώρα θα δω την κυρία Μπέτερτον. Πες της να περάσει».

Κάθισε με το βλέμμα καρφωμένο στο κενό ώσπου ακούστηκε ένας χτύπος στην πόρτα και η γραμματέας συνόδευσε την κυρία Μπέτερτον στο γραφείο. Ήταν μια γυναίκα ψηλή, περίπου είκοσι επτά ετών. Το πρώτο πράγμα που πρόσεχε κάποιος επάνω της ήταν τα εκτυφλωτικά πυρόξανθα μαλλιά της. Ήταν τόσο όμορφα που το πρόσωπό της συγκριτικά φάνταζε σχεδόν ασήμαντο. Τα μάτια της ήταν γαλαζοπράσινα και οι βλεφαρίδες της ανοιχτόχρωμες, όπως συμβαίνει συχνά σε όσους έχουν κόκκινα μαλλιά. Πρόσεξε ότι ήταν αμακιγιάριστη. Αναρωτήθηκε τι να σήμαινε αυτό ενώ τη χαιρετούσε και περίμενε να τακτοποιηθεί στην καρέκλα κοντά στο γραφείο. Είχε την αίσθηση ότι η κυρία Μπέτερτον ήξερε περισσότερα από όσα είχε πει ότι γνώριζε.

Από την εμπειρία του, οι γυναίκες που υποφέρουν από έντονη στενοχώρια και άγχος δεν αμελούν το μακιγιάζ τους. Επειδή ξέρουν πόσο άσχημα είναι τα ίχνη που αφήνει στην εμφάνισή τους

η θλίψη, κάνουν τα πάντα για να τα καλύψουν. Αναρωτήθηκε αν η κυρία Μπέτερτον είχε εσκεμμένα αποφύγει το μακιγιάζ για να προσποιηθεί την απελπισμένη σύζυγο. Και τώρα είπε, σχεδόν ξέπνοα:

«Ω, κύριε Τζέσοπ, ελπίζω ειλικρινά... υπάρχουν καθόλου νέα;»

Κούνησε το κεφάλι του και είπε απαλά:

«Λυπάμαι που ζήτησα να έρθετε έτσι, κυρία Μπέτερτον. Φοβάμαι πως δεν έχουμε συγκεκριμένα νέα για εσάς».

Η Όλιβ Μπέτερτον έσπευσε να πει:

«Το ξέρω. Το αναφέρατε στο γράμμα σας. Ωστόσο, σκέφτηκα μήπως... στο μεταξύ... Ω! Χαίρομαι που ήρθα. Το να κάθομαι στο σπίτι και να με ταλανίζουν οι σκέψεις είναι χειρότερο. Γιατί δεν μπορεί να γίνει τίποτα!»

Ο επονομαζόμενος Τζέσοπ είπε καθουσιαστικά:

«Κυρία Μπέτερτον, δεν πρέπει να ενοχλείστε αν ξαναπιάνουμε το θέμα από την αρχή, αν σας υποβάλλω τις ίδιες ερωτήσεις, αν τονίζω τα ίδια σημεία. Βλέπετε, είναι πολύ πιθανό να προκύψει ενδεχομένως κάποιο καινούργιο στοιχείο. Κάτι που δε σας είχε περάσει από τον νου ως τώρα, κάτι που ίσως δε θεωρούσατε άξιο αναφοράς».

«Ναι, ναι, καταλαβαίνω. Ρωτήστε με για όλα από την αρχή».

«Η τελευταία φορά που είδατε τον σύζυγό σας ήταν η 23η Αυγούστου;»

«Μάλιστα».

«Ήταν τότε που έφυγε από την Αγγλία για να πάει στο Παρίσι, σε ένα συνέδριο εκεί;»

Ο Τζέσοπ συνέχισε χωρίς διακοπή:

«Παρακολούθησε τις δύο πρώτες μέρες του συνεδρίου. Την τρίτη δεν εμφανίστηκε. Φαίνεται πως είχε αναφέρει σε έναν από τους συναδέλφους του ότι θα έπαιρνε το *bateau mouche* εκείνη τη μέρα για μια βόλτα στο ποτάμι».

«*Bateau mouche*; Τι είναι αυτό το *bateau mouche*;»

Ο Τζέσοπ χαμογέλασε.

«Ένα από εκείνα τα πλοιάρια που διασχίζουν τον Σηκουάνα».

Την κοίταξε με βλέμμα διαπεραστικό. «Δεν ήταν κάτι που θα έκανε ο σύζυγός σας;»

Η γυναίκα απάντησε προβληματισμένη:

«Όχι, για να πω την αλήθεια. Θα περίμενα να ενδιαφερόταν περισσότερο για όσα συνέβαιναν στο συνέδριο».

«Δεν αποκλείεται. Ωστόσο, η συζήτηση τη συγκεκριμένη μέρα δεν αφορούσε θέμα ενδιαφέροντός του, οπότε ίσως να είχε αποφασίσει να ξεσκάσει λίγο. Εντούτοις, δεν ήταν κάτι που θα έκανε ο σύζυγός σας;»

Κούνησε το κεφάλι της.

«Δεν επέστρεψε στο ξενοδοχείο εκείνο το βράδυ», συνέχισε ο Τζέσοπ. «Κι από ό,τι έχουμε εξακριβώσει, δεν πέρασε τα σύνορα, και πάντως όχι επιδεικνύοντας το διαβατήριό του. Πιστεύετε ότι μπορεί να είχε και δεύτερο διαβατήριο, ίσως σε άλλο όνομα;»

«Καθόλου. Γιατί να είχε;»

Ο Τζέσοπ την περιεργάστηκε.

«Δεν είδατε ποτέ να έχει κάτι τέτοιο στην κατοχή του;»

Κούνησε το κεφάλι της κατηγορηματικά.

«Όχι, και δεν το πιστεύω. Δεν το πιστεύω ούτε στιγμή. Δεν πιστεύω ότι έφυγε με τη θέλησή του, όπως όλοι προσπαθείτε να μου πείτε. Κάτι του συνέβη, διαφορετικά... διαφορετικά, μπορεί να έπαθε αμνησία».

«Όλα καλά με την υγεία του;»

«Ναι. Εργαζόταν σκληρά και ήταν φορές που ένωθε κουρασμένος, αλλά τίποτα περισσότερο».

«Δε σας είχε φανεί καθόλου ανήσυχος ή μελαγχολικός;»

«Δεν ανησυχούσε ούτε μελαγχολούσε για τίποτα!» Με τρεμάμενα δάχτυλα άνοιξε την τσάντα της κι έβγαλε το μαντίλι της. «Είμαι όλα τόσο φρικτά». Έτρεμε και η φωνή της. «Δεν μπορώ να το πιστέψω. Ποτέ δεν είχε φύγει χωρίς να με ενημερώσει. Κάτι του συνέβη. Τον απήγαγαν ή δέχτηκε επίθεση, ίσως. Προσπαθώ να μην κάνω τέτοιες σκέψεις, ωστόσο, είναι φορές που νιώθω πως αυτό έγινε. Πρέπει να είναι νεκρός».

«Σας παρακαλώ, κυρία Μπέτερτον, δεν υπάρχει λόγος να σκεφτόμαστε έτσι από τώρα. Αν είχε πεθάνει, θα είχε βρεθεί το πτώμα του ως τώρα».

«Μπορεί και όχι. Τόσα φρικτά πράγματα γίνονται. Μπορεί να τον έχουν πνίξει ή πετάξει σε υπόνομο. Στο Παρίσι όλα μπορούν να συμβούν».

«Κυρία Μπέτερτον, σας διαβεβαιώνω πως το Παρίσι είναι μια πόλη που αστυνομεύεται πολύ καλά».

Κατέβασε το μαντίλι από τα μάτια της και κάρφωσε το θυμωμένο βλέμμα της επάνω του.

«Ξέρω τι σκέφτεστε, όμως δεν είναι έτσι! Ο Τομ ποτέ δε θα πουλούσε ούτε θα πρόδιδε μυστικά. Δεν ήταν κομμουνιστής. Όλη του η ζωή είναι ένα ανοιχτό βιβλίο».

«Ποιες ήταν οι πολιτικές του πεποιθήσεις, κυρία Μπέτερτον;»

«Στην Αμερική ήταν δημοκρατικός, νομίζω. Εδώ ψήφιζε το Εργατικό Κόμμα. Δεν τον ενδιέφερε η πολιτική. Ήταν, πρώτα και κύρια, επιστήμονας». Πρόσθεσε προκλητικά: «Λαμπρός επιστήμονας».

«Ναι», είπε ο Τζέσοπ. «Λαμπρός επιστήμονας. Και αυτή είναι η ουσία του θέματος. Μπορεί να του είχαν προσφέρει, ξέρετε, σημαντικά κίνητρα για να εγκαταλείψει τη χώρα και να πάει κάπου αλλού».

«Ψέματα». Δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τον θυμό της. «Αυτά τα λένε οι εφημερίδες. Αυτό πιστεύετε όλοι όταν έρχεστε να με ανακρίνετε. Δεν είναι αλήθεια. Ποτέ δε θα έφευγε χωρίς να μου το πει, χωρίς να μου δώσει μια ιδέα».

«Και δε σας είπε... τίποτα;»

Την παρατηρούσε με ζωηρό ενδιαφέρον.

«Τίποτα. Δεν ξέρω πού είναι. Νομίζω πως τον έχουν απαγάγει, αλλιώς, όπως είπα, είναι νεκρός. Ωστόσο, αν είναι νεκρός, πρέπει να το μάθω. Πρέπει να το μάθω σύντομα. Δε γίνεται να συνεχιστεί αυτή η κατάσταση, αυτή η αναμονή και η αγωνία. Δεν μπορώ να φάω, δεν μπορώ να κοιμηθώ. Έχω αρρωστήσει από το άγχος. Δεν μπορείτε να με βοηθήσετε; Δεν μπορείτε να με βοηθήσετε *έστω και λίγο*;»

Ο Τζέσοπ σπκώθηκε και πήγε γύρω από το γραφείο του. Της απευθύνθηκε χαμηλόφωνα:

«Λυπάμαι πάρα πολύ, κυρία Μπέτερτον, πάρα πολύ. Σας διαβεβαιώνω πως κάνουμε ό,τι είναι ανθρωπίνως δυνατό για να μάθουμε τι συνέβη στον σύζυγό σας. Κάθε μέρα λαμβάνουμε αναφορές από διάφορα μέρη».

«Αναφορές από ποια μέρη;» ρώτησε κοφτά. «Τι λένε;»

Κούνησε το κεφάλι του.

«Όλες πρέπει να εξεταστούν, να κοσκινοστούν και να ελεγχθούν. Σε γενικές γραμμές, όμως, φοβάμαι πως είναι εξαιρετικά αόριστες».

«Πρέπει να μάθω», ψέλλισε με σπασμένη φωνή. «Δε γίνεται να συνεχίσω να ζω έτσι».

«Νοιαζόσαστε πολύ για τον σύζυγό σας, κυρία Μπέτερτον;»

«Φυσικά και νοιάζομαι. Άλλωστε, μόνο έξι μήνες είμαστε παντρεμένοι. Μόνο έξι μήνες».

«Ναι, το γνωρίζω. Υπήρξε –και συγγνώμη για την αδιάκριτη ερώτηση– κάποιος καβγάς ανάμεσά σας;»

«Εννοείται πως όχι!»

«Δεν υπήρξε πρόβλημα με κάποια άλλη γυναίκα;»

«Φυσικά και όχι. Σας είπα. Μόλις τον Απρίλιο παντρευτήκαμε».

«Σας παρακαλώ να πιστέψετε ότι δε θεωρώ πως κάτι τέτοιο είναι πιθανό, ωστόσο, πρέπει να λάβουμε υπόψη οτιδήποτε θα μπορούσε να τον κάνει να εξαφανιστεί κατά τέτοιον τρόπο. Λέτε πως τον τελευταίο καιρό δεν ήταν ταραγμένος ή ανήσυχος;»

«Όχι, όχι, όχι!»

«Η δουλειά του συζύγου σας, κυρία Μπέτερτον, μπορεί να γίνει αγχωτική. Όταν ζεις κάτω από αυστηρές συνθήκες ασφαλείας. Για να πω την αλήθεια», χαμογέλασε, «είναι σχεδόν φυσιολογικό να είναι αγχωμένος».

Δεν του ανταπέδωσε το χαμόγελο.

«Ήταν όπως πάντα», είπε ατάραχα.

«Ήταν ευχαριστημένος με τη δουλειά του; Την κουβέντιαζε καθόλου μαζί σας;»

«Όχι, ήταν πολύ τεχνικά τα θέματα».

«Μήπως είχε ενδιασμούς για τις... ας τις αποκαλέσω καταστροφικές δυνατότητές της; Οι επιστήμονες έτσι νιώθουν κάποιες φορές».

«Δεν ανέφερε ποτέ κάτι τέτοιο».

«Βλέπετε, κυρία Μπέτερτον», έσκυψε προς τα εμπρός, πάνω από το γραφείο, όχι και τόσο απαθής πλέον, «αυτό που προσπαθώ είναι να σχηματίσω μια εικόνα για τον σύζυγό σας. Τι είδους άνθρωπος ήταν. Και δε με βοηθάτε».

«Μα τι άλλο μπορώ να πω ή να κάνω; Έχω απαντήσει σε όλες τις ερωτήσεις σας».

«Ναι, έχετε απαντήσει στις ερωτήσεις μου, στις περισσότερες αρνητικά. Θέλω κάτι θετικό, κάτι εποικοδομητικό. Καταλαβαίνετε τι εννοώ; Μπορείς να αναζητήσεις κάποιον πιο αποτελεσματικά όταν ξέρεις τι είδους άνθρωπος είναι».

Το σκέφτηκε για λίγο. «Κατάλαβα. Τουλάχιστον, έτσι υποθέτω. Λοιπόν, ο Τομ ήταν πρόσχαρος και ήρεμος. Και έξυπνος, εννοείται».

Ο Τζέσσοπ χαμογέλασε. «Μου απαριθμείτε τα προτερήματά του. Ας δοκιμάσουμε με κάποιες προσωπικές πληροφορίες. Διάβαζε πολύ;»

«Ναι, αρκετά».

«Τι είδους βιβλία;»

«Βιογραφίες. Προτάσεις της Βιβλιοφιλικής Εταιρείας, αστυνομικές ιστορίες όταν ήταν κουρασμένος».

«Τυπικός αναγνώστης, θα έλεγα. Δεν είχε κάποιες ιδιαίτερες προτιμήσεις; Έπαιζε χαρτιά ή σκάκι;»

«Έπαιζε μπριτζ. Παίζαμε με τον δόκτορα Έβανς και τη σύζυγό του μια ή δύο φορές την εβδομάδα».

«Είχε πολλούς φίλους ο σύζυγός σας;»

«Ω ναι, ήταν πολύ κοινωνικός».

«Δεν εννοώ ακριβώς αυτό. Θέλω να πω, ήταν από τους ανθρώπους που νοιάζονται πολύ για τους φίλους τους;»

«Έπαιζε γκολφ με έναν ή δύο γείτονές μας».

«Δεν είχε ξεχωριστούς φίλους ή συνεργάτες;»

«Όχι. Βλέπετε, είχε ζήσει πολύ καιρό στις ΗΠΑ και ήταν γεννημένος στον Καναδά. Δεν ήξερε πολύ κόσμο εδώ».

Ο Τζέσοπ συμβουλευτήκε ένα χαρτάκι στον αγκώνα του.

«Απ' ό,τι καταλαβαίνω, τον επισκέφτηκαν τρεις άνθρωποι από τις Ηνωμένες Πολιτείες τον τελευταίο καιρό. Εδώ έχω τα ονόματά τους. Απ' όσο μπορέσαμε να μάθουμε, αυτοί οι τρεις ήταν οι μόνοι "εξωτερικοί", τρόπος του λέγειν, με τους οποίους είχε επαφή πρόσφατα. Γι' αυτό τράβηξαν την προσοχή μας. Πρώτα απ' όλα, ο Γουόλτερ Γκρίφιθς. Σας επισκέφτηκε στο Χάργουελ».

«Ναι, ήρθε στην Αγγλία και θέλησε να συναντήσει τον Τομ».

«Και η αντίδραση του συζύγου σας ποια ήταν;»

«Ο Τομ ξαφνιάστηκε που τον είδε, αλλά χάρηκε πολύ. Γνωρίζονταν καλά στις Ηνωμένες Πολιτείες».

«Πώς σας φάνηκε ο Γκρίφιθς; Απλώς περιγράψτε τον με τον δικό σας τρόπο».

«Μα δεν ξέρετε τα πάντα γι' αυτόν;»

«Ναι, τα ξέρουμε. Εγώ, όμως, θέλω να ακούσω τι πιστεύετε εσείς γι' αυτόν».

Φάνηκε συλλογισμένη για λίγο.

«Κοιτάξτε, ήταν σοβαρός και κάπως φλύαρος. Πολύ ευγενικός μαζί μου και έδειχνε να συμπαθεί ιδιαίτερος τον Τομ. Ανυπομονούσε να του πει όλα όσα είχαν συμβεί από τότε που ο Τομ ήρθε στην Αγγλία. Κουτσομπολιά, υποθέτω. Δε με ενδιέφεραν γιατί δεν ήξερα κανένα από τα άτομα στα οποία αναφέρθηκε. Όπως και να 'χει, ετοιμάζα το δείπνο όσο εκείνοι αναπολούσαν».

«Η συζήτηση δεν πήγε καθόλου στα πολιτικά;»

«Προσπαθείτε να υπαινιχθείτε πως ήταν κομμουνιστής». Το πρόσωπο της Όλιβ Μπέτερτον αναποκοκκίνισε. «Είμαι βέβαιη πως δεν ήταν. Είχε κάποια κυβερνητική θέση – στο γραφείο του Περιφερειακού Εισαγγελέα, νομίζω. Και τέλος πάντων, όταν ο Τομ αστειεύτηκε και μίλησε για κυνήγι μαγισσών στην Αμερική, εκείνος σχολίασε με σοβαρό ύφος πως δεν καταλαβαίναμε εμείς εδώ. Ήταν αναγκαίο. Το οποίο δείχνει ότι κομμουνιστής δεν ήταν!»

«Σας παρακαλώ, κυρία Μπέτερτον, μη συγχύξετε τώρα».

«Ο Τομ δεν ήταν κομμουνιστής! Το λέω συνέχεια μα δε με πιστεύετε».

«Σας πιστεύω, αλλά είναι ένα θέμα που αναπόφευκτα προκύπτει. Λοιπόν, ας πάμε στη δεύτερη επαφή του συζύγου σας από το εξωτερικό, τον δόκτορα Μαρκ Λούκας. Πέσατε πάνω του στο Λονδίνο, στο Dorset».

«Ναι, είχαμε πάει να δούμε μια παράσταση και θα δειπνούσαμε μετά στο Dorset. Ξαφνικά, εμφανίστηκε αυτός ο άντρας, Λουκ ή Λούκας, και χαιρέτησε τον Τομ. Ήταν κάτι σαν χημικός ερευνητής και η τελευταία φορά που είχε δει τον Τομ ήταν στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ήταν Γερμανός πρόσφυγας που είχε λάβει την αμερικανική υπηκοότητα. Σίγουρα, πρέπει...»

«Σίγουρα πρέπει να το γνωρίζω; Ναι, το γνωρίζω, κυρία Μπέτερτον. Ο σύζυγός σας ξαφνιάστηκε όταν τον είδε;»

«Ναι, πάρα πολύ».

«Χάρηκε;»

«Ναι, ναι... έτσι νομίζω».

«Αλλά δεν είστε σίγουρη;» την πίεσε.

«Κοιτάξτε, δεν ήταν κάποιος για τον οποίο ο Τομ ενδιαφερόταν ιδιαίτερα, ή τουλάχιστον έτσι μου είπε μετά, αυτό είναι όλο».

«Η συνάντηση ήταν τυχαία; Δεν κανόνισαν να ξανασυναντηθούν κάποια άλλη στιγμή στο μέλλον;»

«Όχι, ήταν τυχαία συνάντηση».

«Κατάλαβα. Η τρίτη επαφή από το εξωτερικό ήταν μια γυναίκα, η κυρία Κάρολ Σπίντερ, επίσης από τις Ηνωμένες Πολιτείες. Πώς έγινε η συνάντηση;»

«Είχε κάποια σχέση με τα Ηνωμένα Έθνη, νομίζω. Είχε γνωρίσει τον Τομ στην Αμερική, και του τηλεφώνησε από το Λονδίνο για να πει ότι είχε έρθει και ρώτησε αν μπορούσαμε να ανέβουμε και να φάμε μαζί μια μέρα».

«Και δεχθήκατε;»

«Όχι».

«Εσείς όχι, ο σύζυγός σας, όμως, ναι!»

«Τι πράγμα;» Γούρλωσε τα μάτια.

«Δε σας το είπε;»

«Όχι».

Η Όλιβ Μπέτερτον έδειχνε σαστισμένη και αμήχανη. Ο άντρας που την ανέκρινε τη λυπήθηκε λίγο, αλλά δεν υποχώρησε. Για πρώτη φορά είχε την αίσθηση ότι ίσως κάτι πήγαινε να γίνει.

«Δεν καταλαβαίνω», είπε διστακτικά. «Πολύ παράξενο που δε μου ανέφερε τίποτα σχετικό».

«Έφαγαν μαζί στο Dorset, όπου έμενε η κυρία Σπίντερ, την Τετάρτη 12 Αυγούστου».

«12 Αυγούστου;»

«Μάλιστα».

«Ναι, είχε πάει στο Λονδίνο εκείνη τη μέρα... Δεν είπε ποτέ τίποτα...» δεν ολοκλήρωσε τη φράση της και ρώτησε απότομα. «Πώς είναι;»

Της απάντησε βιαστικά και καθουσιαστικά.

«Καθόλου λαμπερή, κυρία Μπέτερτον. Μια άξια νεαρή γυναίκα καριέρας, γύρω στα τριάντα, όχι ιδιαίτερα όμορφη. Δεν υπάρχει η παραμικρή υπόνοια ότι είχε ποτέ προσωπική σχέση με τον σύζυγό σας. Γι' αυτό είναι παράξενο που δε σας είπε τίποτα για τη συγκεκριμένη συνάντηση».

«Ναι, ναι, καταλαβαίνω».

«Τώρα σκεφτείτε προσεκτικά, κυρία Μπέτερτον. Προσέξατε κάποια αλλαγή στον σύζυγό σας εκείνη την περίοδο; Γύρω στα μέσα Αυγούστου, ας πούμε; Μια εβδομάδα πριν από το συνέδριο».

«Όχι... όχι, δεν πρόσεξα τίποτα. Δεν υπήρχε κάτι να προσέξω».

Η συσκευή στο γραφείο ήχησε διακριτικά. Σήκωσε το ακουστικό.

«Ναι», είπε.

Η φωνή στην άλλη άκρη είπε:

«Είναι ένας άντρας που θέλει να δει κάποιον υπεύθυνο για την υπόθεση Μπέτερτον, κύριε».

«Όνομα;»

Η φωνή στην άλλη άκρη ξερόβηξε με διακριτικότητα.

«Κοιτάξτε, δεν είμαι σίγουρη πώς ακριβώς προφέρεται, κύριε Τζέσοπ. Καλύτερα να σας πω πώς γράφεται».

«Εντάξει. Πες μου».

Σημείωσε στο μπλοκάκι του τα γράμματα όπως τα άκουγε.

«Πολωνός;» ρώτησε στο τέλος.

«Δεν είπε, κύριε. Μιλά αγγλικά πολύ καλά, αν και με προφορά».

«Πες του να περιμένει».

«Πολύ καλά, κύριε».

Ο Τζέσοπ έκλεισε το τηλέφωνο. Ύστερα κοίταξε την Όλιβ Μπέ-τερτον απέναντί του. Καθόταν ήρεμη, και αφοπλιστικά, απελπισμέ-να ατάραχη. Έσκισε τη σελίδα από το μπλοκ του με το όνομα που μόλις είχε σημειώσει και της το έδωσε.

«Γνωρίζετε κάποιον με αυτό το όνομα;» ρώτησε.

Τα μάτια της γούρλωσαν όπως το κοιτούσε. Για μια στιγμή σαν να του φάνηκε τρομαγμένη.

«Ναι», είπε. «Ναι, γνωρίζω. Μου έγραψε».

«Πότε;»

«Χθες. Είναι ξάδελφος της πρώην συζύγου του Τομ. Μόλις έφτασε στη χώρα. Ανησυχούσε πολύ για την εξαφάνιση του Τομ. Μου έγραψε για να ρωτήσει αν είχα καθόλου νέα και... για να με συλλυπηθεί από καρδιάς».

«Δεν είχατε ξανακούσει γι' αυτόν;»

Κούνησε το κεφάλι της.

«Δεν τον είχε αναφέρει ποτέ ο σύζυγός σας;»

«Όχι».

«Άρα μπορεί να μην είναι καν ξάδελφος του συζύγου σας».

«Υποθέτω πως όχι. Δεν το είχα σκεφτεί αυτό». Έμοιαζε ξαφνια-σμένη. «Βέβαια, η πρώην σύζυγος του Τομ είναι ξένη. Ήταν κό-ρη του καθηγητή Μάνχαϊμ. Και ο άντρας αυτός φαινόταν να γνω-ρίζει τα πάντα τόσο για εκείνη όσο και τον Τομ όταν μου έγραψε. Ήταν πολύ ευπρεπής και τυπικός και... ξένος, ξέρετε. Φαινόταν

πως ήταν αυτό που έλεγε. Και, τέλος πάντων, ποιο νόημα θα είχε αν δεν ήταν;»

«Αυτό αναρωτιόμαστε πάντα». Ο Τζέσοπ χαμογέλασε ανανά. «Το κάνουμε τόσο συχνά εδώ που το παραμικρό μας φαίνεται παράταιρο!»

«Ναι, το καταλαβαίνω απόλυτα». Ξαφνικά αναρίγησε. «Όπως αυτό εδώ το δωμάτιο, καταμεσής ενός λαβύρινθου διαδρόμων, σαν όνειρο από το οποίο δεν μπορείς να βρεις την έξοδο...»

«Ναι, ναι, μπορεί να δημιουργήσει μια κλειστοφοβική αίσθηση», είπε σε ευχάριστο τόνο ο Τζέσοπ.

Η Όλιβ Μπέτερτον σήκωσε το χέρι και έδωσε μια τούφα από το μέτωπό της.

«Δεν αντέχω άλλο, ξέρετε», είπε. «Να κάθομαι και να περιμένω. Θέλω να φύγω, να πάω κάπου, έτσι γι' αλλαγή. Στο εξωτερικό, αν είχα να επιλέξω. Κάπου όπου οι δημοσιογράφοι δε μου τηλεφωνούν όλη μέρα, και ο κόσμος δε θα καρφώνει τα βλέμματά του επάνω μου. Όταν συναντώ φίλους μονίμως με ρωτούν αν έχω νέα». Έκανε μια παύση, ύστερα συνέχισε. «Νομίζω... νομίζω πως θα καταρρεύσω. Προσπάθησα να φανώ γενναία, αλλά είναι πάνω από τις δυνάμεις μου. Και ο γιατρός μου συμφωνεί. Λέει πως πρέπει να φύγω, να πάω κάπου για τρεις-τέσσερις εβδομάδες. Μου έγραψε και επιστολή. Μια στιγμή».

Ψαχούλεψε στην τσάντα της, έβγαλε έναν φάκελο και τον έσπρωξε πάνω στο τραπέζι προς τον Τζέσοπ.

«Δείτε και μόνος σας τι λέει».

Ο Τζέσοπ έβγαλε το γράμμα από τον φάκελο και τον διάβασε.

«Ναι», είπε. «Ναι, βλέπω».

Ξανάβαλε το γράμμα στον φάκελο.

«Επομένως... μπορώ να φύγω;» Τα μάτια της τον περιεργάστηκαν με νευρική κίνηση.

«Μα φυσικά, κυρία Μπέτερτον», απάντησε. Ανασήκωσε έκπληκτος τα φρύδια του. «Γιατί όχι;»

«Νόμιζα πως θα είχατε αντίρρηση».

«Να έχω αντίρρηση; Γιατί; Είναι εντελώς δικό σας θέμα. Θα το κανονίσετε έτσι ώστε να μπορώ να έρθω σε επαφή μαζί σας αν προκύψει κάτι όσο απουσιάζετε;»

«Ναι, φυσικά».

«Πού σκέφτεστε να πάτε;»

«Κάπου που έχει ήλιο και όχι τόσους πολλούς Άγγλους. Στην Ισπανία ή το Μαρόκο».

«Πολύ ωραία. Θα σας κάνει καλό, είμαι σίγουρος».

«Ω, σας ευχαριστώ. Σας ευχαριστώ πολύ».

Η γυναίκα σηκώθηκε, ενθουσιασμένη, χαρούμενη – η νευρική κίνησή της ακόμη προφανής.

Σηκώθηκε και ο Τζέσοπ, έδωσαν τα χέρια, και ύστερα πίεσε το κουμπί για να τη συνοδέψουν στην έξοδο. Επέστρεψε στην καρέκλα του και κάθισε. Για λίγα λεπτά, το πρόσωπό του παρέμεινε ανέκφραστο, όπως νωρίτερα, κι ύστερα ένα χαμόγελο άρχισε να ανθίζει στο πρόσωπό του. Σήκωσε το τηλέφωνο.

«Και τώρα να περάσει ο ταγματάρχης Γκλιντρ», είπε.

*«Δε συνηθίζω να λυπάμαι τους ανθρώπους.
Πρώτα απ' όλα, είναι προσβλητικό. Λυπάσαι κάποιον
όταν λυπάται τον εαυτό του. Η αυτολύπηση είναι από
τα μεγαλύτερα προβλήματα στον κόσμο μας σήμερα».*

Σε ένα δωμάτιο ξενοδοχείου στην Καζαμπλάνκα, μια νεαρή γυναίκα ετοιμάζεται να βάλει τέλος στη ζωή της. Αλλά η απόπειρα αυτοκτονίας της θα διακοπεί από έναν άνδρα ο οποίος θα της προσφέρει έναν πιο συναρπαστικό τρόπο για να πεθάνει. Έτσι, πείθεται να γίνει μέλος μιας αποστολής αυτοκτονίας, με σκοπό να βρει έναν εξαφανισμένο επιστήμονα. Όμως οι επιστήμονες που εξαφανίζονται χωρίς κανένα ίχνος αυξάνονται και η ανησυχία στη διεθνή κατασκοπική κοινότητα μεγαλώνει. Έχουν πέσει θύματα απαγωγής; Θύματα εκβιασμού; Ή έχουν υποστεί πλύση εγκεφάλου; Φαίνεται πως το κλειδί για τη λύση του μυστηρίου το έχει μία γυναίκα...

2 ΔΙΣΚΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24139